

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M Ě N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Waagner-Biro Bavaria Stage Systems GmbH**, se sídlem Am Schönbühl 12, Weiherhammer, Spolková republika Německo, zastoupeného Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, Havel, Holásek & Partners, s. r. o. se sídlem Týn 1049/3, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 10. 2009, č. j. ÚOHS-R25/2009/VZ-13755/2009/310/JHr,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 10. 2009, č. j. ÚOHS-R25/2009/VZ-13755/2009/310/JHr, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 7760,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, Havel, Holásek & Partners, s. r. o. se sídlem Týn 1049/3, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 10. 2009, č. j. ÚOHS-R25/2009/VZ-13755/2009/310-/JHr, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu

pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 26. 1. 2009, č. j. S564/2005/VZ-709/2009/520/DŘ.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2009 předseda žalovaného zamítl žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2009, kterým bylo podle § 101 odst. 5 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), zastaveno správní řízení ve věci přezkoumání úkonu zadavatele (Národního divadla) veřejné zakázky „Modernizace systémů tahů na jevišti historické budovy ND“. Podle žalovaného totiž zadavatel neporušil ZVZ, pokud žalobcovu nabídku vyřadil s tím, že žalobce nesplnil požadavek prokázání technické kvalifikace uvedený pod bodem 9.4 písm. c) zadávací dokumentace, neboť žalobce nepředložil certifikát vystavený autorizovanou zkušebnou, který by potvrzoval, že jím nabízený systém řízení splňuje požadavky na bezpečnost kategorie 4 podle normy EN 954-1, jak zadavatel požadoval v zadávací dokumentaci.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce namítá porušení § 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný jako základní důkaz použil znalecký posudek Strojírenského zkušebního ústavu, s. p. (dále též „SZU“), který již předtím zpracovával odborné vyjádření pro zadavatele týkající se vztahu mezi ČSN EN 61508 a ČSON EN 954-1. S touto žalobcovou námitkou se přitom předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Žalobce dále namítá, že splnil zadavatelem požadované kvalifikační předpoklady, což také doložil listinnými důkazy. Žalovaný se však s těmito námitkami nevypořádal a omezil se na pouhé konstatování, že „splnění požadavků SIL 3 dle normy EN 61508 automaticky neznamená i splnění bezpečnostní kategorie 4. Tento svůj názor však nijak neodůvodnil.“ Porušil tak § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce přitom předseda žalovaného pomínil „ostatní námitky“ v rozkladu.

Žalobce dále namítá, že předložením certifikátu o shodě pro systém E/E/PE podle EN 61508 č. 2003-04-08/UNICORN a technické zprávy č. 2003-08-23/CAT prokázal, že splnil normu EN 954-1 kategorie 4 a kvalifikaci tedy splnil. Jak certifikát, tak technická zpráva odkazují na EN 954-1/03.97. Ze „Stanoviska k otázkám znalce-Strojírenský zkušební ústav s. p.“ (dále též „posudek TÜV“) i z „Doplňujícího stanoviska k otázkám znalce-Strojírenský zkušební ústav s. p.“ (dále též „doplňující posudek TÜV“), která byla vypracována TÜV SÜD Industrie Service GmbH, pobočka Mannheim, vyplývá, že při certifikaci řídicího systému byly zahrnuty i normy EN 954-1. Ve zmíněném posudku TÜV je přitom opakovaně uvedeno, že splnění požadavků podle normy EN 954-1 (kategorie 4) bylo certifikátem a technickou zprávou prokázáno. Žalobce zdůrazňuje, že z doplňujícího posudku TÜV jednoznačně plyne, že pokud systém splňuje požadavek bezpečnostní integrity na úrovni SIL 3 podle normy EN 612508, automaticky splňuje i požadavek kategorie 4 podle normy EN 954-1. Tyto skutečnosti žalovaný podle žalobce nevzal v potaz. Zadavatel podle žalobce nedostatečně prostudoval žalobcem předložené podklady a neposuzoval je

materiálně, jak požaduje Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 4. 10. 2006, sp.zn. 62 Ca 17/2006.

Žalobce považuje za zcela nedostatečné, pokud žalovaný vyšel z vyjádření Českého normalizačního institutu „o srovnání obou norem“. Toto vyjádření totiž neposuzovalo spornou otázku (tj. zda z podkladů předložených žalobcem lze dovodit splnění požadavku zadavatele ve vztahu ke kategorii 4 normy EN 954-1). Zadavatel se tedy podle žalobce dopustil správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. a) ZVZ. Ani s touto námitkou se předseda žalovaného nevypořádal.

Podle žalobce měl žalovaný provést důkaz znaleckým posudkem, který by zodpověděl otázku, zda certifikát předložený žalobcem v nabídce osvědčuje i splnění bezpečnostní kategorie na úrovni 4 podle normy EN 954-1. Žalobce nesouhlasí se znaleckým posudkem vyhotoveným SZU dne 23. 6. 2008, kde je uvedeno, že tento certifikát bezpečnostní úroveň 4 podle normy EN 954-1 neosvědčuje. Závěr tohoto posudku jednoznačně popírá posudek i doplňující posudek TUV, z nichž jednoznačně plyne, že při certifikaci řídicího systému nabízeného žalobcem byly do bezpečnostních prohlídek zahrnuty všechny relevantní souběžně platné normy (zejména EN 954-1) a certifikát splnění bezpečnostních požadavků kategorie 4 prokazuje. Žalobce zdůrazňuje, že TUV je instituce na žalobci nezávislá a obecně uznávaná. Správnost závěrů v posudku a doplňujícím posudku TUV ostatně potvrdil i žalovaný, který se ztotožnil s tím, že systém splňuje i požadavky kategorie 4 podle normy EN 954-1, nicméně nesprávně uzavřel s tím, že tato skutečnost neplyne z certifikátu ani z technické zprávy, ale až z následně předložených posudků. Žalobce s tímto nesouhlasí a zdůrazňuje, že TUV při vypracování posudků vycházel právě z certifikátu a technické zprávy a je tedy zřejmé, že žalobce splnil kvalifikaci i po formální stránce již v době podání nabídky. Z posudku i doplňujícího posudku TUV plyne, že splnění bezpečnostní kategorie 4 podle normy EN 954-1 je odvoditelné z údajů vedených v certifikátu - zejména z informace, že zařízení splňuje požadavky bezpečnostní integrity – úroveň 3 (v originále SIL 3) podle EN 65108.

Žalobce tedy navrhuje, aby soud rozhodnutí předsedy žalovaného, jakož i rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Na svých názorech obsažených v napadených rozhodnutích setrval a na odůvodnění těchto rozhodnutí odkázal. Zdůraznil, že z odborného vyjádření SZU ze dne 30. 4. 2008 plyne, že certifikát potvrzující dodržení normy EN 61508 nemůže nahrazovat i dodržení normy EN 954-1. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Podstatné skutečnosti

Ze správního spisu vyplynulo, že zadavatel (Národní divadlo) zadával nadlimitní veřejnou zakázku „Modernizace systému tahů na jevišti historické budovy

Národního divadla“. V rámci posuzování nabídek byla vyřazena žalobcová nabídka pro nesplnění zadávacích podmínek, konkrétně pro nedoložení certifikátu vystaveného autorizovanou zkušebnou potvrzujícího, že nabízený systém řízení splňuje požadavky na bezpečnost „kategorie 4 podle EN 954-1“, což bylo podmínkou podle oznámení zadávacího řízení. Žalobce proti rozhodnutí zadavatele nejprve brojil námitkami, poté podal žalovanému návrh na přezkum zadavatelových úkonů. Obdobně jako nyní v žalobě žalobce argumentoval v tom směru, že již v nabídce předložil příslušný certifikát vystavený autorizovanou zkušebnou spolu s úředně ověřeným překladem osvědčení vystaveným příslušnými orgány pro kontrolu jakosti nebo institucemi potvrzujícími shodu, podle nichž žalobcem nabízený systém řízení splňuje požadavky bezpečnosti a integrity „úrovně 3 podle EN 61508“. Tím žalobce podle jeho názoru kvalifikaci splnil, neboť norma EN 61508 (úroveň 3) představuje novější verzi normy EN 954-1. Přestože norma EN 61508 není z formálního hlediska normou nahrazující normu EN 954-1, jde o normu, která v oblasti dodávek systémů tahů na jevištích divadel vyjadřuje aktuální stav vývoje techniky v oblasti zabezpečení takových systémů. Certifikace dodávek autorizovanými zkušebnami proto v zemích západní Evropy v posledních letech probíhá ve vztahu k normě EN 61508, přičemž norma EN 954-1 je vždy uváděna jako norma související, jejíž dodržení je zásadním předpokladem pro certifikaci systémů na bázi normy EN 61508.

Žalovaný však řízení o přezkum úkonů zadavatele zastavil (rozhodnutím ze dne 22.11.2005, č.j. S 564-R/05-422/140/ZH), a to z důvodu, že žalobce v nabídce nepředložil certifikát potvrzující, že nabízený systém řízení tahů splňuje požadavky na bezpečnost „kategorie 4 podle EN 954-1“. Ze žádného dokladu obsaženého v nabídce uchazeče podle názoru žalovaného nevyplývalo, že norma EN 954-1 je související normou, jejíž dodržení je zásadním předpokladem pro certifikaci systému na bázi normy EN 61508. Tento závěr žalobce napadl rozkladem, který předseda žalovaného zamítl rozhodnutím ze dne 22.2.2006, č.j. 3R 99/05. V tomto rozhodnutí předseda žalovaného dospěl k témuž závěru jako žalovaný. Pokud jde o žalobcovu tvrzení, podle něhož předložením certifikátu o splnění požadavku bezpečnosti a integrity „úrovně 3 podle normy EN 61508“ splnil uchazeč i požadavek na bezpečnost „kategorie 4 podle normy EN 954-1“, tak předseda žalovaného uvedl, že bylo posuzováno splnění podmínek zadavatele v době, kdy byla podána žalobcová nabídka, a proto jakákoli později doložená „přezkoušení“ či jiné posudky jsou pro posouzení věci bezpředmětné, neboť ve své nabídce žalobce doložil pouze certifikát potvrzující, že nabízený systém řízení tahů splňuje požadavky bezpečnosti a integrity „úrovně 3 podle normy EN 61508“. Dle žalovaného tedy skutečně ze žádného dokladu obsaženého v nabídce uchazeče nevyplývalo, že by norma EN 954-1 byla normou související, jejíž dodržení je zásadním předpokladem pro certifikaci systému na bázi normy EN 61508.

Součástí žalobcovy nabídky byla mimo jiné „Technická zpráva č. 2003-08-23/CAT ze dne 23.8.2002“, v níž je mimo jiné uvedeno, že východiskem zkoušek je „EN 954-1/03.97“. Tato zpráva je doložena v originále (německy) s úředně ověřeným překladem do češtiny. Rovněž byl součástí nabídky originál (německy) i úředně ověřený překlad do češtiny „Certifikátu o shodě“ („Certifikát o shodě pro systém

E/E/PE podle EN 61508 č. 2003-04-08/UNICORN“), který v odstavci nadepsaném „souběžně platné regulativy“ obsahuje i údaj „EN 954-1/03.97“.

V řízení o rozkladu proti rozhodnutí ze dne 22.11.2005 předložil žalobce též „Potvrzení o shodě ze dne 3.1.2006 č.j. 2006-01-03/UNICORN“, vypracované TÜV, které obsahuje mimo jiné i údaj, podle něhož „...tímto se potvrzuje, že: při provedení všech kroků bezpečnostního životního cyklu podle IEC 61508 / EN 61508 a VDE 0803 (viz certifikát č.: 2003-04-08/UNICORN) bylo přezkoušeno splnění bezpečnostních požadavků podle normy EN 954-1...“ společně s podrobnějším zdůvodněním.

Žalobce podal proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 2. 2006, č.j. 3R 99/05, žalobu, na základě níž zdejší soud rozsudkem ze dne 4. 10. 2006, č.j. 62 Ca 17/2006-116, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vyšel z toho, že žalobce tvrdil již v rámci řízení o rozkladu, že „předložený certifikát prokazující primárně splnění normy EN 61508 osvědčuje i splnění normy EN 954-1“, neboť „dodržení normy EN 954-1 je základním předpokladem pro certifikaci podle normy EN 61508“. Žalovaný na to reagoval tvrzením, že tato skutečnost „...ze žádného dokladu obsaženého v nabídce uchazeče (žalobce) nevyplývá...“, přitom „...později doložené ...(dokumenty)...jsou irelevantní...“ (bod 23 rozhodnutí). Byla-li však součástí žalobcovy nabídky mimo jiné „Technická zpráva č. 2003-08-23/CAT ze dne 23.8.2002“, v níž je mimo jiné uvedeno, že východiskem zkoušek je „EN 954-1/03.97“ a nadto „Certifikát o shodě pro systém E/E/PE podle EN 61508 č. 2003-04-08/UNICORN“, který v odstavci nadepsaném „souběžně platné regulativy“ obsahuje i údaj „EN 954-1/03.97“, a tvrdil-li žalobce, že jsou tak oba shora uvedené požadavky z jeho strany splněny, pak z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, z jakého konkrétního důvodu nepovažuje tuto skutečnost za prokázanou. Dospěl-li žalovaný k tomuto závěru, pak tak mohl učinit buď na základě zjištění, že součástí nabídky uvedené dva dokumenty nebyly (popř. že nebyly předloženy jako řádná součást nabídky v požadované formě či ve stanovené lhůtě), anebo že z jejich obsahu taková skutečnost materiálně nevyplývá. Je-li však na normu EN 954-1 v uvedených dokumentech výslovně odkazováno, a to v kontextu, který zřetelně nevylučuje závěr v tom směru, že jedním z předpokladů pro certifikaci podle normy EN 61508 (kterou žalobce dle žalovaného prokázal) je právě splnění normy EN 954-1, přitom není *a priori* vyloučeno, aby prokázání splnění jednoho požadavku v sobě zahrnuło i prokázání požadavku jiného, jenž je v prvním z nich „absorbován“, pak bylo povinností žalovaného jasně a srozumitelně zdůvodnit, proč se neztotožňuje s rozkladovou námitkou žalobce, podle níž předložený certifikát prokazující primárně splnění normy EN 61508 osvědčil i splnění normy EN 954-1.

Na tomto závěru podle rozsudku ze dne 4. 10. 2006 ničeho nemění ani odkaz na stanovisko Českého normalizačního institutu ve správním spisu založené, neboť z něj je pouze podáváno, že norma EN 954-1 je odlišně od normy EN 61508 harmonizována s vnitrostátním podzákoným právním předpisem, že „lze předpokládat“, že obě normy byly tvořeny na sobě nezávislými institucemi a že norma EN 954-1 není starší verzí normy EN 61508; ohledně žádné z těchto otázek přitom sporu není.

Soud zdůraznil, že na důsledném splnění povinnosti ze strany žalovaného jasně a srozumitelně zdůvodnit, proč se neztotožňuje s rozkladovou námitkou žalobce, je třeba trvat tím spíše za situace, kdy žalobce na podporu svého tvrzení marně navrhl provedení důkazu „Stanoviskem TÜV Süddeutschland“ ze dne 29.9.2005 a „Potvrzením o shodě“ ze dne 3.1.2006; šlo přitom o důkazní prostředky vztahující se zřetelně k prokázání skutečnosti, že žalobce požadavek zadavatele ohledně splnění požadavku „kategorie 4 dle normy EN 954-1“ splnil již ve fázi předložení nabídky, nikoli k prokázání skutečnosti, že jej fakticky (tj. v době řízení o rozkladu) splňuje. Není tedy správným ani tvrzení žalovaného, že tyto dokumenty jsou irelevantními.

Soud tedy uzavřel, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného není seznatelné, proč žalovaný považoval jedno z klíčových tvrzení žalobce ohledně splnění kvalifikace za liché či vyvrácené. Není zřetelné, z jakého konkrétního důvodu žalovaný nepovažuje požadavek zadavatele na doložení certifikátu potvrzujícího splnění požadavků bezpečnosti a integrity „kategorie 4 dle normy EN 954-1“ za splněný. Není-li žalovaným s přesvědčivým odůvodněním vyřešena tato otázka, nemůže být najisto postaveno, zda žalobce byl pro nesplnění kvalifikace vyloučen důvodně či nikoli. Napadené rozhodnutí žalovaného tedy soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a proto je zrušil a vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaného přitom zavázal k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť žalobce jimi hodlá prokázat splnění kvalifikace již k okamžiku podání nabídky, podle potřeby pak případně provést dokazování další, poté provést vyhodnocení a s respektováním soudem shora podaného materiálního principu posuzování splnění kvalifikace rozhodnout.

Následně předseda žalovaného zrušil prvostupňové rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k novému projednání. V rámci něho zadavatel přípisem ze dne 10. 4. 2008 předložil odborné vyjádření SZU, které vysvětluje vztahy mezi ČSN EN 61508 a ČSN EN 954-1. Podle názoru zadavatele z tohoto vyjádření jednoznačně vyplývá, že samotnou normou ČSN EN 61508 nebylo v rozhodné době možno prokázat shodu s technickými požadavky na výrobky a naopak bylo žádoucí a vhodné, aby byla aplikována i norma ČSN EN 954-1, jak zadavatel požadoval. Zadavatel uvedl, že nemá žádné námitky proti posouzení vztahu obou uvedených norem formou znaleckého posudku.

Žalobce přípisem ze dne 14. 4. 2008, ve kterém uvedl, že trvá na svém dosavadním názoru, že jak Certifikát o shodě TÜV Süddeutschland Bau und Betrieb GmbH č. 2003-04-08/UNICORN, stejně jako Technická zpráva TÜV Süddeutschland č. 2003-08-23/CAT, prokazují splnění kvalifikačních kritérií. Jak z certifikátu o shodě, tak z technické zprávy totiž vyplývá, že posuzováním splnění požadavků normy EN 61508 bylo rovněž posuzováno splnění požadavků normy EN 954-1. Oba tyto doklady přitom byly součástí předložené nabídky. Rovněž žalobce uvedl, že bude-li v rámci správního řízení ustanoven znalec, žádá, aby mu byla dána možnost se k osobě znalce a k pokládaným otázkám vyjádřit.

Přípisem ze dne 12. 5. 2008 zadavatel navrhl provedení důkazu odborným vyjádřením SZU ze dne 30. 4. 2008, které současně přiložil. SZU v tomto vyjádření uvedl, že „*certifikát potvrzující dodržení pouze EN 61508 nemůže nahrazovat i certifikát, potvrzující dodržení EN 954-1*“, přičemž uvedl důvody, pro které to podle jeho názoru není možné. Současně uvedl, že ani certifikát potvrzující dodržení pouze EN 954-1 nemůže nahrazovat certifikát, potvrzující dodržení EN 61508 spolu s odůvodněním svého závěru. Poukázal zejména na to, že norma ČSN EN 954-1 je koncipována pro použití pro řídicí systémy jednoduchých strojních zařízení. Rozhodování o splnění požadavků příslušné kategorie bezpečnosti se děje na základě posouzení, zda řídicí systém obsahuje či neobsahuje v normě definované složky, plní či neplní v normě definované funkce nebo má či nemá v normě definované vlastnosti. Norma ČSN EN 61508 pak byla podle SZU navržena pro řešení složitých elektronických a programových systémů např. v chemickém průmyslu. Rozhodování se zde děje na základě výpočtu pravděpodobnosti nebezpečné poruchy. Jednotlivé úrovně integrity bezpečnosti jsou definovány jako určitá rozmezí pravděpodobnosti vzniku nebezpečné poruchy. Obě normy se liší postupem rozhodování. SZU uzavřel s tím, že v letech 2002 až 2003 byl oprávněný důvod pro to, aby zadavatel veřejné zakázky požadoval certifikáty o splnění obou uvedených norem.

Usnesením ze dne 3. 6. 2008 žalovaný ustanovil SZU znalcem k vypracování písemného znaleckého posudku ve věci odborného posouzení, mj. toho, jaký je vztah normy EN 954-1 a normy EN 61508, tj. zda jsou uvedené normy na stejné úrovni, jedna nahrazuje či doplňuje druhou, jedná se o dvě samostatně na sobě nezávislé normy, apod.; dále zda certifikát č. 2003-04-08/UNICORN ze dne 8.4.2003 prokazující shodu s normou EN 61508, který prokazuje splnění požadavků bezpečnostní integrity na úrovni 3, zároveň osvědčuje i splnění „bezpečnostní kategorie“ na úrovni 4 podle normy EN 954-1, zda certifikát č. 2003-04-08/UNICORN ze dne 8.4.2003 prokazující shodu s normou EN 61508, neproazuje zároveň shodu s normou EN 954-1, když je v něm uveden v odstavci nadepsaném „souběžné platné regulativy“ údaj EN 954-1/03.97 a zda „třída náročnosti 5“ uvedená v Technické zprávě č. 2003-08-23/CAT ze dne 23.8.2002 představuje splnění požadované „bezpečnostní kategorie“ podle normy EN 954-1.

Přípisem ze dne 4. 6. 2008 žalovaný sdělil účastníkům správního řízení, že ustanovil SZU znalcem k vypracování písemného znaleckého posudku, který bude podkladem pro vydání rozhodnutí. Zároveň účastníky správního řízení seznámil s otázkami, které byly znalci položeny.

SZU vypracoval a následně žalovanému předložil znalecký posudek č. 99-8013 ze dne 23. 6. 2008, v němž mj. uvedl, že norma EN 954-1 nesouvisí s normou EN 61508. Jsou to dvě na sobě nezávislé normy, které stanovují různé požadavky. SZU zde dospěl dále k závěru, že „*Certifikát č. 2003-04-08/UNIKORN o shodě podle EN 61508 díl 1-7, prokazuje splnění požadavku „bezpečnostní integrity“ na úrovni 3. Neosvědčuje zároveň i splnění „bezpečnostní kategorie“ na úrovni 4 podle normy EN 954-1*“. K tomu, že je v certifikátu uveden v odstavci nadepsaném „souběžné platné regulativy“ údaj EN 954-1/03.97 SZU uvedl, že tento údaj zde má informační

charakter. Potvrzení shody s těmito regulativy by muselo být uvedeno v části „Výsledek kontroly“.

Poté, co se žalobce se znaleckým posudkem seznámil, doručil žalovanému „Stanovisko k otázkám znalce – Strojírenský zkušební ústav, s. p.“, pod značkou IS-EG1-MAN/Ja/Ga ze dne 7. 8. 2008, vypracované TÜV SÜD Industrie Service GmbH, pobočka Mannheim, Oddělení elektrotechniky a technického vybavení budov (posudek TÜV) a „Doplňující stanovisko ke znaleckému posudku znalce – Strojírenský zkušební ústav, s. p.“ pod značkou IS-EG1-MAN/Ja/Ga ze dne 1. 9. 2008, vypracované TÜV SÜD Industrie Service GmbH, pobočka Mannheim, Oddělení elektrotechniky a technického vybavení budov (doplňující posudek TÜV) spolu s úředně ověřeným překladem do českého jazyka. V posudku TÜV je pak mj. uvedeno, že *„při certifikaci předmětného řídicího systému byly do bezpečnostních prohlídek zahrnuty všechny relevantní souběžně platné normy (viz odst. 3.1), zejména norma EN 954-1“*, přičemž *„splnění požadavků podle této normy (kategorie 4) je zde explicitně potvrzeno“*. Rovněž je poukázáno na to, že samotnou normou EN 954-1 nemohou být na základě komplexnosti celého zařízení pokryta veškerá opatření k minimalizaci rizik. V doplňujícím posudku je pak uvedeno, že odkaz na normu EN 954 jako na „související pravidlo“ znamená že požadavky této normy jsou také splněny. Rovněž je zde popsáno a výslovně uvedeno, že *„SIL 3 lze srovnat s výkonnostní úrovní a poskytuje stejné nebo vyšší zajištění proti nebezpečným chybám jako pouhé splnění požadavků kategorie 4 podle normy EN 954-1“*.

Žalovaný následně vydal dne 26. 1. 2009 rozhodnutí, kterým správní řízení podle § 101 odst. 5 ZVZ zastavil. Dospěl totiž k závěru, že žalobce nepředložil certifikát vystavený autorizovanou zkušebnou, který by potvrzoval, že jím nabízený systém řízení splňuje požadavky na bezpečnost kategorie 4 podle normy EN 954-1, jak zadavatel požadoval v zadávací dokumentaci. Žalovaný přitom k certifikátu č. 2003-04-08/UNICORN, přistoupil jednak z pohledu materiálního, tj. zda při jeho vystavení bylo posuzováno jak splnění požadavků bezpečnosti a integrity úrovně 3 podle normy EN 61508, tak splnění požadavku bezpečnosti kategorie 4 dle normy EN 954-1, tak z pohledu formálního, tj. zda tento certifikát prokazuje splnění výše uvedeným norem na požadované úrovni.

Na základě znaleckého posudku SZU, posudku TÜV a stanoviska Českého normalizačního institutu dospěl žalovaný k závěru, že obě normy (tj. EN 61508 i EN 954-1) jsou na sobě nezávislé. Dále konstatoval, že z pohledu materiálního předmětný řídicí systém splňuje požadavky obou výše uvedených norem v míře požadované zadavatelem v zadávací dokumentaci, neboť z posudku TÜV vyplývá, že při certifikaci uvedeného řídicího systému byly do bezpečnostních prohlídek zahrnuty všechny relevantní souběžně platné normy, zejména norma EN 954-1. Z hlediska formálního však žalovaný dospěl k závěru, že z obsahu certifikátu č. 2003-04-08/UNICORN nelze splnění obou norem dovodit. Skutečnost, že řídicí systém odpovídá požadavkům bezpečnosti obou norem vyplývá až z následně doložených dokumentů žalobce (zejména z posudku TÜV). Podle žalovaného nevyplývá splnění požadavků bezpečnosti na úrovni 4 podle normy EN 954-1 ani z Technické zprávy č.

2003-08-23/CAT ze dne 23. 8. 2002, která uvádí, že bezdrátový pult „CAT 100R“ – ve spojení s ovládáním scény „AXIO“ – splňuje požadavky také normy EN 954-1, a že bezdrátový pult je při integraci do systému ovládání AXIO vhodný pro využití až do třídy náročnosti 5. Technická zpráva č. 2003-08-23/CAT tedy hovoří o splnění požadavků normy EN 954-1 navrhovatelem nabízeným systémem, ale „zkušební nález“ této technické zprávy nehovoří o „kategorii 4“, ale o „třídě náročnosti 5“. Znalecký posudek SZU přitom uvádí, že „termín „třída náročnosti 5“ uvedený ve zkušebním nálezu Technické zprávy č. 2003-08-23/CAT není ve zprávě nikde normativně definován, a proto nelze objektivně odpovědět, zda představuje splnění požadované „bezpečnostní kategorie“ na úrovni 4 podle normy EN 954-1.“ Stejně tak v posudku TÜV je k této věci uvedeno *“Při hledání „třídy náročnosti 5“ v dokumentu certifikace jsem byl neúspěšný. Pokud tento výraz skutečně existuje, vztahuje se k „třídě požadavků 5“ z již neplatné normy DIN V VDE 19250, resp. DIN V VDE 0801.“* Z uvedené zprávy nelze tedy dovodit splnění požadavku bezpečnostní kategorie na úrovni 4 podle normy EN 954-1. Tento závěr, tj. že z certifikátu č. 2003-04-08/UNICORN nelze dovodit splnění bezpečnostní úrovně obou požadovaných norem, potvrzuje podle žalovaného rovněž znalecký posudek SZU. Zadavatel při posuzování nabídky vycházel pouze z dokladů obsažených v nabídce, tj. z certifikátu č. 2003-04-08/UNICORN a z Technické zprávy č. 2003-08-23/CAT. Podle žalovaného ani z jednoho z těchto dokumentů jednoznačně nevyplývá, že nabízený systém řízení splňuje požadavky na bezpečnost kategorie 4 podle normy EN 954-1, jak bylo zadavatelem v zadávací dokumentaci požadováno, a žalobce tedy nesplnil požadavek prokázání technické kvalifikace uvedený pod bodem 9.4. „Prokázání technické způsobilosti“.

Proti tomu podal žalobce rozklad, kde s tímto závěrem nesouhlasil. Ten však byl napadeným rozhodnutím zamítnut.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná.

Předně je vhodné uvést, že v daném případě není žalovaným předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jak žalobce uvedl v žalobě, ale tento úřad (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. 7 Afs 87/2007, www.nssoud.cz).

V dané věci tkví hlavní spor mezi žalobcem a žalovaným v tom, zda žalobce předložením certifikátu o shodě pro systém E/E/PE podle EN 61508 č. 2003-04-08/UNICORN a technické zprávy č. 2003-08-23/CAT prokázal, že splnil normu EN 954-1 kategorie 4, jak požadoval zadavatel v zadávací dokumentaci, či nikoli. Žalobce má za to, že předložením technické zprávy a certifikátu o tom, že systém splňuje

požadavky bezpečnostní integrity - úroveň 3 (SIL 3) podle EN 61508, doložil též to, že systém splňuje i zadavatelem výslovně vyžadované požadavky na bezpečnost kategorie 4 podle normy EN 954-1.

Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se předseda žalovaného nevypořádal se všemi jeho námitkami obsaženými v rozkladu. Právě tímto žalobním bodem se musel soud zabývat nejprve.

Jak již uvedl Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, in Soudní judikatura ve věcech správních č. 27/2000, z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1282/2007: „*Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*“.

Pokud žalobce namítá, že se předseda žalovaného nijak nevypořádal s jeho rozkladovou námitkou, že SZU neměl ve správním řízení nestranné postavení, neboť pro zadavatele zpracovával odborné vyjádření týkající se vztahu mezi normou EN 954-1 a normou EN 61508, je třeba s ním souhlasit. Tuto námitku žalobce v rozkladu uplatnil, předseda žalovaného ji dokonce převzal do rekapitulační části svého rozhodnutí (bod 32. na str. 10), nicméně se s ní nijak nevypořádal. Neuvedl k této námitce nic výslovně a ani z kontextu jeho rozhodnutí nelze dovodit, proč ji shledává lichou, mylnou nebo vyvrácenou. Za dané situace, kdy na znaleckém posudku vyhotoveném SZU je *de facto* postaven závěr žalovaného, s nímž se bez výhrad předseda žalovaného ztotožnil, je třeba žalobcovu námitku, v níž nestrannost tohoto znalce zpochybňuje, nepochybně vypořádat. Tím spíše v případě, kdy vyjádření SZU ve správním řízení před žalovaným skutečně předložil zadavatel na podporu svého tvrzení, že žalobcem předložený certifikát ani technická zpráva neprokazují splnění normy EN 954-1 kategorie 4, jak požadovala zadávací dokumentace. Teprve poté, co žalovaný obdržel toto vyjádření (květen 2008), ustanovil SZU znalcem v daném řízení (červen 2008) a uložil mu zodpovědět konkrétní otázky. V době ustanovení SZU znalcem a pokládání otázek tak žalovaný z předloženého vyjádření věděl, že podle SZU „certifikát potvrzující dodržení pouze EN 61508 nemůže nahrazovat i certifikát, potvrzující dodržení EN 954-1“, neboť obě normy jsou podle SZU na sobě nezávislé a liší se postupem rozhodování. Již v době ustanovení znalcem SZU tak mohl žalovaný jasně předvídat, jakou odpověď mu SZU na klíčové otázky, které mu hodlal položit, dá. Svůj názor na to, jaký je vztah normy EN 954-1 a normy EN 61508, a na to, zda certifikát č. 2003-04-08/UNICORN ze dne 8.4.2003 prokazující shodu s normou EN

61508, který prokazuje splnění požadavků bezpečnostní integrity na úrovni 3, zároveň osvědčuje i splnění „bezpečnostní kategorie“ na úrovni 4 podle normy EN 954-1, totiž SZU jednoznačně vyjevil již ve vyjádření, které předložil žalovanému zadavateli.

Na povinnosti předsedy žalovaného vypořádat tuto námitku přitom nemá žádný vliv ani skutečnost, že žalobce byl seznámen s tím, že SZU byl ustanoven znalcem již v červnu 2008, a že žalobce proti tomu v řízení před žalovaným žádné námitky neuplatnil. I v případě, že by předseda žalovaného považoval tuto námitku za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, je povinen to do odůvodnění svého rozhodnutí uvést. Navíc podle § 89 odst. 2 správního řádu musí odvolací orgán (tj. předseda žalovaného) přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházející řízení bez ohledu na uplatněné námitky. V daném případě žalovaný ustanovil znalcem osobu (SZU), jež v minulosti jednomu z účastníků řízení (zadavateli) názor na posuzovanou otázku sdělila, a jejíž názor na otázku, kterou měla jako znalec zodpovědět, žalovaný znal z vyjádření předloženého zadavatelem. Žalovaný tedy rozhodoval o ustanovení znalce za situace, kdy měl k dispozici dvě protichůdná odborná stanoviska („Potvrzení o shodě ze dne 3.1.2006 č.j. 2006-01-03/UNICORN“, vypracované TÚV, které předložil ve správním řízení žalobce, a vyjádření SZU ze dne 30. 4. 2008, které předložil zadavatel) a jeho postup tak spočíval fakticky v opatřování si rozhodného odborného stanoviska. Jeho zpracování však uložil jednomu z autorů odborných stanovisek, kteří dospěli k odlišným závěrům. Takový postup podle názoru zdejšího soudu skutečně může atakovat smysl vyžádání znaleckého posudku, jakožto expertního vyjádření nestranného odborníka, který má zodpovědět odborné otázky, k jejichž posouzení není správní orgán dostatečně kompetentní. Znalcem totiž byla ustanovena osoba, o jejíž vyjádření opíral správnost svého tvrzení zadavatel (tedy jeden z účastníků správního řízení), a jejíž názor na věc již byl z tohoto vyjádření žalovanému známa. Žalovaný tedy závěr znaleckého posudku, uložil-li jeho zpracování SZU, mohl jednoznačně předvídat. Za tohoto stavu tedy předseda žalovaného nemohl na posouzení předmětné námitky rezignovat.

Pokud jde o námitku, že se předseda žalovaného nevypořádal dostatečně se žalobcovým tvrzením, že požadované kvalifikační předpoklady splnil, tak i tu shledává soud důvodnou. K této otázce se sice předseda žalovaného vyslovil, nicméně se nijak nevypořádal se žalobcovými dílčími námitkami, kterými svůj názor o splnění kvalifikace podporoval. Předseda žalovaného k závěru o nesplnění kvalifikace dospěl na základě znaleckého posudku SZU. V bodě 37. rozhodnutí jednoznačně uvádí, že zjištění učiněná znalcem a provedená posouzení otázek zadaných znalci dávají dostatečně průkazné odpovědi na zodpovězení klíčových otázek, tj. zda žalobcem doložený certifikát potvrzuje, že nabízený systém splňuje požadavek na bezpečnost kategorie 4 podle normy EN 954-1. Předmětný znalecký posudek uvádí, že splnění požadavků bezpečnosti normy EN 61508 neznamena naplnění požadavků normy EN 954-1 a že obě normy jsou na sobě nezávislé a stanovují různé požadavky. Z toho pak předseda žalovaného dovedl, že splnění požadavků SIL 3 dle normy EN 61508 neznamena i splnění bezpečnostní kategorie 4 u normy EN 954-1. Předseda žalovaného se však nijak nevyslovil k dílčím žalobcovým námitkám. Zejména k tomu, že žalovaný zcela pominul, že se žalobcem dodatečně předložený posudek a doplňující

posudek TUV (které závěry SZU zpochybňovaly) vztahovaly k certifikátu a technické zprávě, které žalobce předložil při podání nabídky a prokazovaly tedy splnění požadavku zadavatele v době podání nabídky. Předseda žalovaného ani žalovaný se tedy nijak nevypořádali s tvrzením žalobce, že posudek i doplňující posudek TUV potvrzoval splnění kvalifikace v době podání nabídky.

Rovněž je třeba souhlasit se žalobcem, že předseda žalovaného blíže neodůvodnil ani svůj závěr, že „splnění požadavků SIL 3 dle normy EN 61508 automaticky neznamená i splnění bezpečnostní kategorie 4“. Žalobce přitom v rozkladu namítal, že se žalovaný nedostatečně věnoval posudkům TUV, z nichž plyne, že splnění požadované bezpečnostní kategorie podle normy EN 954-1 lze dovést právě z údaje, že zařízení splňuje požadavky bezpečnostní úrovně 3 (SIL 3) podle normy EN 61508. Pokud tedy žalobce namítal, že se žalovaný touto otázkou nedostatečně zabýval, nelze považovat za dostatečné odůvodnění předsedy žalovaného, který uvedl, že skutečnost, že výkonnostní stupeň podle normy 13849-1, jež nahradila normu EN 954-1, odpovídá úrovni SIL 3, vypovídá pouze o tom, do kterého stupně bezpečnosti dané zařízení spadá a nelze z toho automaticky dovést splnění bezpečnostní kategorie 4.

Žalobci je třeba přisvědčit i v tom, že se předseda žalovaného nijak nevyslovil k jeho námitce, že vyjádření Českého normalizačního institutu „o srovnání obou norem“ neposuzovalo spornou otázku, ale pojednávalo o jiných než relevantních otázkách, a zadavatel tedy pochybil, pokud z tohoto vyjádření vycházel. Tuto námitku žalobce v rozkladu uplatnil (str. 4 rozkladu), nicméně předseda žalovaného se k ní nevyslovil ani okrajově. Navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí (v bodě 38. na str. 11) uvedl, že mj. ze stanoviska Českého normalizačního institutu lze dovést, že splnění bezpečnostní normy EN 61508 neznamená totéž, co naplnění normy EN 954-1. Pokud žalobce v rozkladu uvedl, že se stanovisko k otázce, zda z certifikátu lze splnění bezpečnostní normy EN 954-1 dovést, vůbec nevyjadřuje, nemůže předseda žalovaného na toto stanovisko odkázat s tím, že z něho tyto informace vyplývají, aniž by se se žalobcovou rozkladovou námitkou řádně vypořádal.

Z uvedeného tedy plyne, že se předseda žalovaného některými žalobcovými rozkladovými námitkami nezabýval vůbec a některými nezabýval dostatečně. Jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Pokud jde o posouzení zbývajících žalobních námitek, je třeba vyjít z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, www.nssoud.cz. V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud*

podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné“.

Jestliže jde o námitku, že SZU neměl v daném řízení nestranné postavení, tak tou je povinen se nejprve zabývat předseda žalovaného, neboť ji v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal. Soud zde považuje za vhodné poukázat toliko na to, co již uvedl výše, tj. že postup, kdy žalovaný ustanovil znalcem SZU, který názor na otázku, kterou měl jako znalec zodpovědět, již vyslovil dříve, a to ve vyjádření vypracovaném pro jednoho účastníka správního řízení, skutečně může atakovat smysl vyžádání znaleckého posudku, jakožto expertního vyjádření nestranného odborníka. Tím spíše za situace, kdy žalobce následně předložil vyjádření TŮV, která byla se závěrem SZU rozporná. V takovém případě bylo podle názoru zdejšího soudu namísto klíčovou spornou otázkou (tedy zda certifikát a technická zpráva předložené žalobcem osvědčují, že jím nabízený systém řízení splňuje i požadavky na bezpečnost kategorie 4 podle normy EN 954-1) posoudit znalcem odlišným od SZU i TŮV, neboť toto vyjádření má charakter rozhodného posouzení ve vztahu k předchozím vzájemně odlišným odborným vyjádřením.

Pokud jde pak o posouzení stěžejní námitky daného sporu, tedy, zda žalobce předložením certifikátu o shodě pro systém E/E/PE podle EN 61508 č. 2003-04-08/UNICORN a technické zprávy č. 2003-08-23/CAT prokázal, že splnil normu EN 954-1 kategorie 4 a kvalifikaci tedy splnil či nikoli, tak k té se zdejší soud vyjadřovat za daného stavu řízení nemůže. Předně předseda žalovaného nevypořádal všechny žalobcovy rozkladové námitky, které se k této otázce vztahovaly, navíc závěry znaleckého posudku SZU byly zpochybněny posudkem a doplňujícím posudkem TŮV a postavení SZU jako znalce bylo zpochybněno tím, že v téže věci zpracovával vyjádření pro zadavatele. Teprve poté, co předseda žalovaného zmíněné skutečnosti vyjasní a vypořádá, bude možné tuto otázku zodpovědět.

V. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Předseda žalovaného tedy řádně vypořádá všechny žalobcem uplatněné námitky a vyjasní rozpor mezi závěrem v posudku a doplňujícím posudku TŮV a závěrem ve znaleckém posudku SZU, a to prostřednictvím nového znaleckého posudku vyhotoveného osobou, od zmíněných subjektů odlišnou.

Otázku nezbytnosti zrušení prvostupňového rozhodnutí ponechává zdejší soud na zvážení předsedy žalovaného.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek; dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby, po 2 100,- Kč společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, tedy 4800 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem se tedy jedná o částku 7760 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek podle § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 10. 11. 2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová